

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ydelse af ekstraordinær hjælp til langvarigt arbejdsløse [af Chr. Madsen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 789, fremsættelsen i tidenden sp. 1314).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Socialministeren (Bomholt): I det foreliggende forslag til lov om ydelse af ekstraordinær hjælp til langvarigt arbejdsløse er det foreslået, at der til sådanne medlemmer af anerkendte arbejdsløshedskasser, som har haft mindst 90 dages ledighed i perioden fra 1. oktober 1960 til 31. marts 1961, ydes en ekstraordinær hjælp på 125 kr. til forsørgere og 85 kr. til andre forsikrede. Der foreslås endvidere statsrefusion efter bestemmelserne i arbejdsløshedslovens § 13.

En tilsvarende ekstraordinær hjælp er senest ydet i 1959 på grundlag af den efter regeringens forslag gennemførte lov af 15. april 1959, altså for 2 år siden. Så vidt jeg kan se, er der også tale om en afskrift af denne lov, idet dog kasserne dengang fik adgang til at yde denne hjælp uden stats-tilskud.

Begrundelsen for at yde hjælpen var navnlig den omstændighed, at understøttelserne dengang var blevet relativt forringet i forhold til arbejdslønnen og i forhold til sociale ydelser. Forholdet er anderledes i dag. Som bekendt gennemførtes ved loven af 13. april 1960 en forhøjelse af satserne, samtidig med at der indførtes andre bestemmelser, som tog sigte på at effektivisere den offentlige arbejdsanvisning. Jeg mener derfor, at der ikke er et væsentligt behov for at yde en hjælp som den foreslåede; der foreligger ikke nogen anmodning fra Arbejdsløshedskassernes Samvirke. Der er jo ifølge forsørgslovens § 293 mulighed for at yde en supplerende hjælp i den enkelte kommune. Det er arbejdsløshedsloven og forsørgsloven, der skal bære de kommende situationer. Vi må, så vidt det overhovedet er gørligt, bort fra tillægslovene. Skal der ændres, må der ændres i hovedlovene.

Skulle der blive nedsat et udvalg, er jeg naturligvis villig til at tilstille det nærmere

oplysninger vedrørende arbejdsløshedssatser, hjælpeformer m. v.

Ordføreren for forslagsstillerne (Chr. Madsen): Det var jo meget svært at høre, hvad den højtærede socialminister sagde i sit indlæg, men jeg fik i hvert fald det ud af det, at socialministeren ikke mener, at forholdene er de samme nu, som de var i 1958-59, og at han som følge deraf ikke var indstillet på at medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

Det er rigtigt, at der er sket ændringer med hensyn til arbejdsløshedsunderstøttelserne, de er blevet forhøjet; men det er også rigtigt, at der trods al tale om høj beskæftigelse her i landet er mennesker, der går arbejdsløse i lang tid og som følge heraf har en meget lav indkomst. En familieforsøger med et par børn vil, når han får arbejdsløshedsunderstøttelse hele året rundt, have omkring 7 000 kr. i understøttelsesindtægt.

For nogle aftener siden var der i TV en udsendelse, der omhandlede dette problem. Jeg så den ikke selv, men jeg har læst Aktuelt's leder den 15. marts — jeg beder om tilladelse til at citere — hvori man skriver:

„Vi har høj beskæftigelse. Vi har ganske vist alle været klar over, at der findes et fænomen som arbejdsløshedser. Arbejdsløshedsstatistikken har fortalt os det. Men hvor langt stærkere virker det ikke på en fjernsynsskærm at se og høre folk, der har været uden arbejde i mere end et år, fortælle om en fremtid uden håb.“

Sådan forholder det sig for mange af vore medborgere. De er i en fortvivlet økonomisk situation, de har en fremtid uden håb. Det er egentlig meget mærkeligt, at vi i en periode med højkonjunktur, i en periode, hvor der er mangel på arbejdskraft, har nogle områder, hvor arbejdsløsheden er meget høj. Der må jo ske noget, som man ikke er helt klar over i det høje folketing, noget, som vi ikke griber helt ind over for. Her i København med forstæder og på øerne som helhed har man en gennemsnitlig arbejdsløshedsprocent på 4,4-6,7. I Nord- og Vestjylland er der en gennemsnitlig arbejdsløshedsprocent på 9,6-

[Chr. Madsen.]

34,3, og — som jeg har påpeget i min skriftlige fremsættelse — der er inden for disse arbejdsløshedsområder afdelinger, hvor den gennemsnitlige arbejdsløshedsprocent er helt oppe på 40 for et år som 1960, der ellers har tegnet sig godt på mange, mange områder.

Årsagerne til, at vi stadig har disse arbejdsløshedsramte områder, er jo mange, bl. a. den, at vort land er underudviklet på mange områder. Der gøres ikke tilstrækkeligt for at skabe industri de steder, hvor folk går arbejdsløse. Men der begås også en anden åbenbar fejl. Under sidste behandling af et lignende forslag behandlede man også lovforslaget om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, og man fik da indført den nyttige bestemmelse i § 10, som man ikke har set ret meget til siden. Det hedder heri:

„Efter nærmere derom af socialministeren fastsatte regler påhviler det arbejdsløsheds-kasserne, når et medlems ledighed inden for understøttelsesåret er nået op over en vis grænse, at undersøge årsagerne til denne ledighed med henblik på ved særlige foranstaltninger, herunder af helbredsmæssig eller optræningsmæssig art, at bringe sådanne medlemmer tilbage på arbejdsmarkedet. Det påhviler medlemmerne at medvirke ved undersøgelsen.“

Man har sådanne områder, man kan se det i statistikken. Man ved, at der er en sådan arbejdsløshed, og at den har været meget langvarig, men vi har ikke set noget til, at arbejdsløshedslovens § 10 har været bragt i anvendelse, for den må vel forstås på den måde, at når man har konstateret stor og langvarig arbejdsløshed, skal man sætte ind. Man kan sætte ind med mange forskellige foranstaltninger, men det vil være meget naturligt og rimeligt at sætte ind med foranstaltninger, der drejer sig om arbejde af offentlig karakter. Hvis man havde gjort det, havde man ikke stået i den situation, at folk havde gået langvarigt arbejdsløse i det omfang, de trods alt har gjort. Jeg tror, man skal være mere opmærksom på denne bestemmelse i arbejdsløshedsloven, ikke alene fra ministerens side, men også fra organisationernes

side og fra befolkningens side i de områder, hvor der er stor arbejdsløshed.

For nogen tid siden havde vi i det høje ting nogle skattelovsforslag til debat, der gik ud på, at man ved at lempe amtsskatterne skulle hjælpe landbruget, fordi det var i en betrængt situation. I denne debat var der mange bemærkninger, som i princippet faktisk var det samme som det, der ligger til grund for dette forslag: man ville hjælpe en betrængt samfundsgruppe, og det er også hensigten med vort lovforslag.

Når der er arbejdsløse medborgere, som ikke kan få beskæftigelse, når disse medborgere er henvist til at leve af en arbejdsløshedsunderstøttelse, må det være rimeligt, at folketinget træffer hjælpeforanstaltninger over for disse mennesker.

Jeg ved ikke, hvor stor udgiften kan blive, hvis man gennemfører vort lovforslag; jeg tror ikke på, at den bliver ret stor; beløbet kan ikke blive ret stort, for selv om man har disse uhyggelige arbejdsløshedsprocenter, ved vi jo dog, at det er ikke så forfærdelig mange, der er ramt af denne arbejdsløshed. Derfor forstår jeg egentlig ikke, at man ikke vil medvirke og sige klart og tydeligt, at her er der et behov, her må man træde til, for det, der sker disse mennesker, er uretfærdigt; de har ikke de samme muligheder for at tjene en indkomst, som andre mennesker i samfundet har. Det er egentlig en forskelsbehandling af medborgere i vort land.

Jeg skal ikke knytte flere bemærkninger til lovforslaget; men jeg ønsker og håber, at de øvrige ærede ordførere her fra talerstolen vil give mig større forhåbninger, end den højtærede socialministers udtalelser gav anledning til.

Peter Ravn: Må jeg indledningsvis sige, at mit parti har al mulig sympati for hjælp til arbejdsløse, og dette synspunkt er også kommet til udtryk i den praktiske politik, vi har ført i folketinget. Ved revisionen af arbejdsløshedsloven sidste forår blev der gennemført betydelige forhøjelser af understøttelsessatser. Der er blevet sagt i den forbindelse — og det er vist ikke forkert — at det er de største forhøjelser, der nogen sinde på én gang er blevet gennemført her

[Peter Ravn.]

i landet. Hvis man anvender regnskabsåret 1958-59 som basis, betød de forhøjelser, der blev gennemført sidste forår, en stigning i udgifterne på 40 mill. kr. årlig.

Nu har vi jo heldigvis ikke haft så stor arbejdsløshed, og derfor har der heller ikke været en så stor stigning i udgifterne; men for hver enkelt arbejdsløs betød disse ændringer vel alligevel en forhøjelse på en 20-25 pct. Det kan yderligere tilføjes, at på grund af de nye tilskudsregler for kasserne kunne forhøjelserne gennemføres uden væsentlige stigninger i kontingent.

Lovændringerne sidste forår betød altså — det vil jeg gerne slå en streg under ved denne lejlighed — en virkelig reform af vor arbejdsløshedskasselovgivning. Dermed være ikke sagt, at der for tid og evighed ikke skal ske ændringer deri. Når tiden og udviklingen kræver det, må arbejdsløshedsløvgivningen som al anden lovgivning selvfølgelig moderniseres og revideres.

Når man nu rejser spørgsmålet om en ekstraordinær hjælp til langvarigt arbejdsløse, vil jeg gerne sige, at denne sag er jo ikke rejst af arbejdsløshedskasserne, og så vidt jeg har forstået, vil den heller ikke blive rejst derfra. Det turde dog være en væsentlig ting i denne forbindelse, da kasserne jo, som lovforslaget er udformet, skal betale langt den største del af udgifterne til denne ekstraordinære hjælp.

Må jeg i øvrigt i denne forbindelse også henvise til loven om offentlig forsorg, efter hvilken kommunerne jo har mulighed for at hjælpe særlig vanskeligt stillede ledige, en bestemmelse, som jeg har indtryk af benyttet i ret stor udstrækning.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne har både i sin fremsættelsestale og i talen i dag henvist til de særlige forhold, der findes i Nordjylland og andre steder i landet omkring arbejdsløshedsøerne. Vi er vist fra alle sider enige om, at der findes særlige problemer i disse områder. Det er dog min opfattelse, at det ikke i første række er et arbejdsløshedskassespørgsmål, men at det i langt højere grad er et spørgsmål om egnsudvikling. Ved den revision i foråret af arbejdsløshedskasselovgivningen, jeg har omtalt, blev der gennemført en række bestemmelser med det formål at fremme bevægeligheden på arbejdsmarke-

det. Når en mand får anvist arbejde et væsentligt stykke fra sin bopæl, kan han få tilskud til rejse, han kan få tilskud til dobbelt husførelse, han kan få hjælp til boligindskud, ligesom arbejdsanvisningskontoret vil være ham behjælpelig med at skaffe bolig. Med disse bestemmelser tror jeg man kan sige, at vi er nået så langt, som det er muligt at nå gennem arbejdsløshedskasselovgivningen. Det, der videre må fremmes, er egnsudviklingen, og jeg kan tilsige mit partis støtte til enhver bestræbelse for at fremme den industrielle udvikling i disse områder af landet. Det kan måske blive nødvendigt at overveje visse ændringer i loven om egnsudvikling, og jeg vil gerne bede den højtærede handelsminister have sin opmærksomhed henvendt herpå. Det må være muligt i disse områder at skabe en erhvervsmæssig udvikling, så de arbejdsløse kan komme i arbejde.

Jeg har forstået den ærede ordfører for forslagsstillerne sådan, at man ønsker spørgsmålet behandlet i et udvalg; det har vi intet imod. Jeg regner med, at det ærede medlem selv stiller forslag herom.

Søren Andersen: Det foreliggende lovfor-
slag skal ikke foranledige mig til at gå ind i en større debat om arbejdsløshedslov eller beskæftigelse, men jeg skal knytte et par bemærkninger til lovforslaget, idet jeg ikke finder, at den nuværende situation, hverken med hensyn til beskæftigelsen eller når vi tænker på vinteren, i særlig grad motiverer forslaget. Jeg tror også, man kan sige, at den nugældende lov — som det allerede er fremhævet af den foregående ærede ordfører — navnlig med de ændringer, der fandt sted sidste år, viser, at man har opmærksomheden henvendt på de områder, der endnu har nogen ledighed. Jeg tænker i den forbindelse på bestemmelserne om rejsegodtgørelse, flyttehjælp og hjælp til dobbelt husførelse. Det må jo være i alles interesse, at man i videst mulig udstrækning søger at harmonisere forholdene, så vi kan få hele befolkningen i arbejde.

Må jeg nævne, at jeg — ligesom vi nu har hørt at det var tilfældet med flere andre ærede medlemmer — overværede den fjernsynsudsendelse om arbejdsløsheden, der fandt sted for ikke så længe siden, og undrede mig over, at der i denne udsendelse

[Søren Andersen.]

manglede en hel del i retning af virkelig nøgterne oplysninger om forholdene, idet man fuldstændig fortav de muligheder for hjælp, som den nugældende lovgivning indeholder, og som også loven om offentlig forsorg indeholder — naturligvis først og fremmest i form af hjælp til at finde arbejde.

Sådan som lovforslaget er udformet, kan vi ikke finde begrundelse for at yde den hjælp, som foreslås deri.

Clara Munck: Det ærede medlem hr. Chr. Madsen efterlyste en positiv indstilling fra ordførerne, i hvert fald så positiv, at vi i højere grad, end den højtærede socialminister gjorde det, kunne give det ærede medlem forhåbninger om, at det foreliggende lovforslag kunne gennemføres. Men jeg må beklageligvis sige, at jeg ikke på mit partis vegne kan stille i udsigt, at vi vil medvirke til en gennemførelse af lovforslaget.

Det er allerede af den højtærede socialminister og af foregående ordførere gjort gældende, at man ikke finder, at der i dag foreligger en saglig begrundelse for at gennemføre et forslag af denne art. Den manglende saglige begrundelse kan henføres dels til loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, dels til forsorgsloven, og jeg for mit vedkommende vil gerne understrege, at når vi i loven om offentlig forsorg har en paragraf, der udtrykkelig hjemler de sociale udvalg mulighed for at yde supplerende hjælp til arbejdsløshedsunderstøttede, og når midlerne efter denne lov bruges så lidt, som tilfældet er, mener vi ikke, at behovet kan være af en sådan art, som det ærede medlem hr. Chr. Madsen her har anført.

Efter forsorgslovens § 293 er socialministeren bemyndiget til at forhøje det særlige rådighedsbeløb med ikke mindre end 50 pct., for så vidt vedkommende kommunalbestyrelse fremsætter begæring derom og kan anføre særlige forhold, der gør sig gældende i den pågældende kommune. Mig bekendt har den højtærede socialminister aldrig fået en sådan henvendelse, ikke engang fra de områder i Nord- og Vestjylland, som det ærede medlem hr. Chr. Madsen henviser til.

Vi ser derfor inden for mit parti sådan på det, at når man ikke udnytter den

allerede bestående lovgivning og de midler, der ifølge denne er stillet til rådighed, vil det ikke være rimeligt at gennemføre en ny lov, og jeg kan altså af disse grunde ikke tilsige større imødekommenhed.

Aage Fogh: Da vi i fjor gennemførte en virkelig grundig revision af arbejdsløshedslovgivningen, var det for mit parti en absolut forudsætning, at vi så skulle være fri for de ekstraordinære bevillinger, vi har været så kendt med de foregående år.

Jeg kan derfor ikke tiltræde det foreliggende lovforslag, idet jeg mener, at de bevillinger, der er til rådighed, må være tilstrækkelige. Jeg vil gerne understrege, at der jo i fjor skete en meget væsentlig ændring i arbejdsløshedsloven, og jeg vil ved denne lejlighed udtale min utilfredshed med den udsendelse, der forleden aften var i TV, hvor man oppe fra Jetsmark havde skaffet billeder af store skarer af arbejdsløse, og hvor man fik det indtryk, at der i virkeligheden intet håb var for alle disse mennesker. Vi har egnsudviklingsloven, det er nævnt. Men vi har jo også nogle bestemmelser i arbejdsløshedsloven, som jeg synes TV langt stærkere skulle have fremdraget. En af disse går ud på, at hvis arbejdere søger beskæftigelse over større afstande fra hjemmet, så får de rejsehjælp, og samtidig har de ret til at få mellem 6 og 7 kr. om dagen i 180 dage til dobbelt husførelse; endelig vil jeg anse det for ganske givet, at hvis de er så heldige at få fast beskæftigelse i den nye arbejdsplads, de er kommet på, vil de kunne få flyttehjælp. Alle forhold er således lagt til rette for at hjælpe de arbejdsledige til at komme ind på nye arbejdspladser.

Jeg anser dette for helt rigtigt; men jeg anser det samtidig for at være meget, meget vigtigere, at vi gør alt, hvad vi kan, for at skaffe vore medborgere i arbejde fremfor at vække deres interesse for større understøttelse. Arbejdet er det vigtigste, og arbejde bør søges, hvor arbejde findes, og det bør lovgivningen indrettes efter. Det er måske en væsentlig fejl ved vor tidligere arbejdsløshedslovgivning, at vi ikke i tilstrækkeligt omfang har haft opmærksomheden henvendt på at skaffe forbindelse mellem de ledige og de arbejdsmuligheder, der findes.

[Aage Fogh.]

¶ Med den store beskæftigelse, vi heldigvis har nu, anser vi altså dette lovforslag for at være uforment. Jeg har ikke noget imod, at vi ser på lovforslaget i et udvalg, men jeg vil ikke anbefale, at det vedtages.

Bækgaard: I sin fremsættelsestale gav det ærede medlem hr. Chr. Madsen udtryk for, at det især var den høje arbejdsløshedsprocent i Nordjylland, der var baggrunden for dette lovforslag. Den ekstraordinære understøttelse, en vedtagelse af forslaget vil indebære, er jo ikke særlig stor, men i den nugældende lov er der mulighed for at yde hjælp til arbejdsledige ved godtgørelse for befordring og dobbelt husførelse, således som ærede ordførere før mig har gjort rede for. Samtidig forekommer det mig, at en ekstraordinær hjælp let vil komme til at virke lidt hæmmende på den arbejdslediges søgen arbejde, og derfor kan mit parti ikke anbefale lovforslaget. Men kunne dette give anledning til, at industrien anlægger nogle nye virksomheder i Nordjylland, synes jeg det ville være den rigtige løsning. Mange større virksomheder påtænker jo udbygning og nyetablering for at følge med i den stigende konkurrence, og det må da være vor opgave her i tinget at gøre opmærksom på, at nye virksomheder lagt på de rigtige steder samtidig kunne løse vigtige beskæftigelsesproblemer.

Ordføreren for forslagsstillerne (Chr. Madsen): Jeg vil gerne fremføre nogle bemærkninger i anledning af det, der er sagt.

Det ærede medlem hr. Peter Ravn fremhævede, at den sidste ændring af arbejdsløshedsloven var den største reform, der er gennemført i mange år. Ja, det er rigtigt, at vi kom højt op i arbejdsløshedsunderstøttelse dengang, men ikke desto mindre er det sådan, at den familieforsørger, der går arbejdsløs det meste af året, ligger på en indtægt på omkring 7 000 kr. Det er en lav indtægt, en meget lav indtægt for en familie at skulle leve for, og det er det, vi især i de arbejdsløshedsramte områder vil søge at hjælpe på gennem dette lovforslag.

Man var så ivrig, som jeg omtalte før, under skattelovsdebatten for at hjælpe

landbruget, der dog trods alt fik omkring 50 mill. kr. Argumentationen derfor var akkurat den samme, som argumentationen for dette lovforslag kan være: man hjælper mennesker, der af en eller anden årsag ikke kan få beskæftigelse, ikke kan få et ordentligt levestandard i en tid, hvor der er råd til at hjælpe. Det er det, jeg synes er det bemærkelsesværdige ved modtagelsen af dette lovforslag: at denne samfundsgruppe bør hjælpes, er der ikke så stor interesse for.

Det ærede medlem hr. Peter Ravn sagde endvidere, at man skulle yde hjælpen på den facon, der foreskrives i forsørgslovens § 293 — det ærede medlem fru Clara Munck var inde på det samme. Nu ved jeg, at man i et andet udvalg er indstillet på, at denne § 293 skal ud af loven, og motiveringen herfor er den, at der ikke er ret mange kommuner, der har brugt denne paragraf. Der er altså noget skævt i det, det rimer ikke, det passer ikke rigtig sammen. Enhver ved jo, at der er meget stor forskel på, hvordan kommunerne er indstillet til en sådan ekstrahjælp. I øjeblikket yder Ålborgs socialkontor ekstrahjælpen efter § 293, og de mennesker, der har ansvaret for lovens gennemførelse, og det er socialdemokraterne, erkender jo herved, at arbejdsløshedsunderstøttelsen, til trods for at den er blevet forhøjet, altså er så ringe, at det fortsat er en understøttelse, det er meget svært at leve af. Men jeg tror ikke, at der er nogen anden kommune i hele Nordjylland og i hele Vestjylland, der vil gå med til en ydelse efter forsørgslovens § 293. Det er altså kun de arbejdsløse i Ålborg, som bestemmelsen hjælper, ikke alle de andre, der er endnu dårligere stillet.

Jeg vil give det ærede medlem hr. Peter Ravn ret i, at der kan gøres meget i de såkaldte underudviklede områder, og jeg vil gerne understrege, at § 10 i arbejdsløshedsloven er en udmærket paragraf, men spørgsmålet er bare, hvordan den administreres. For som jeg læser paragraffen, kan jeg ikke få anden opfattelse, end at socialministeren, når det er konstateret, at arbejdsløsheden er langvarig et eller andet sted her i landet, så må undersøge: hvad er årsagen til denne arbejdsløshed, er de mennesker syge, skal der sættes foranstalt-

[Chr. Madsen.]

ninger ind specielt for de mennesker? Men den må også kunne forstås på den facon, at der kan sættes almindelige offentlige arbejder i gang, når man har konstateret, at en sådan arbejdsløshed er til stede. Det har man ikke gjort i 1960, og der foreligger intet om, at man vil gøre det i 1961. De, der går arbejdsløse de forskellige steder, har ingen mulighed for at få opfyldt deres forhåbning om, at der bliver større mulighed for at få arbejde end tidligere.

Jeg vil tro, at man også i udvalget kan komme til at diskutere § 10, for den giver mulighed for, at den højtærede socialminister kan henvende sig til den højtærede minister, der har ansvaret for egnsudviklingen, og sige til denne minister, at der skal ske noget med hensyn til egnsudviklingen i disse områder. Vi har i hvert fald den mulighed at flytte nogle statsvirksomheder. Jeg ved ikke, hvilke man vil tage ud og sige, at de udmærket kan flyttes til Østjylland eller Nordjylland, der vil ikke ske noget ved det, tværtimod; den arbejdskraft, der bliver frigjort i hovedstaden, kan være til gavn for den industri, der mangler arbejdskraft. Noget sådant kan man gøre med statsvirksomheder. Der står i egnsudviklingsloven, at man skal anspore private virksomheder til at gøre noget lignende. Efter § 10 skulle der være disse muligheder, men de er mig bekendt ikke blevet udnyttet.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde, at det var de radikales absolutte forudsætning, da de var gået med til reformen om arbejdsløshedsloven, at man ikke ville yde mere end det, der står deri. Jeg ved naturligvis ikke, hvilken forudsætning de radikale har haft, men jeg synes, det er en mærkelig forudsætning, når man ikke er klar over, hvordan udviklingen vil blive, og man står i den mærkelige situation, at der sine steder er høj beskæftigelse, medens det andre steder ikke er muligt for mennesker at få beskæftigelse i nævneværdigt omfang.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh nævnte endvidere, at der er visse goder i den nye arbejdsløshedslov, og det vil jeg give ham ret i. Der er bl. a. det gode — som ikke er nævnt endnu — at man på amtsarbejds-

anvisningskontorerne skal skabe mulighed for at henvise arbejdssøgende til boliger og også betale indskud til disse boliger samt være behjælpelig med at betale husleje, og disse udgifter betales som lån. Jeg ved ikke, om man er kommet nogen vegne med det. Formentlig kan man også få lejlighed til at se på dette i udvalget.

Jeg vil meget gerne have et udvalg til at se på dette lovforslag, og hvis man gerne vil have udtalelser fra arbejdsløshedskasserne om, at de vil have lov til at udbetale sådanne beløb, tror jeg let sådanne udtalelser vil kunne fremskaffes, så der skulle ikke være nogen hindring for, at lovforslaget kan gennemføres og endda gennemføres med disse arbejdsløshedskassers biligelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Chr. Madsen): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Det er meddelt mig, at *Poul Thomsen* ønsker at udtræde af udvalget angående forslag til lov om erhvervsvejledning. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for Poul Thomsen har vedkommende gruppe udpeget *Ellen Strange Petersen*, som herefter er valgt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 17. marts, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring i lov om naturfredning.

2) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændringer i lukkeloven.

[Formanden.]

3) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ydelse af ekstraordinær hjælp til langvarigt arbejdsløse [af Chr. Madsen m. fl.].

4) Tredje behandling af:

Forslag til lov om sandflugtens bekæmpelse.

5) Tredje behandling af:

Forslag til lov om retslægerrådet.

6) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring i loven om handel med samt tilvirkning og besiddelse af våben m. v.

7) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ophævelse af lov om en opsparingsordning for unge ikke-forsørgere.

8) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om fremme af udbyttetdeling og oprettelse af sociale fonds.

9) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændringer i toldloven.

10) Første behandling af:

Forslag til lov om ændringer i lov om menighedsråd.

11) Første behandling af:

Forslag til lov om ændringer i lov om boligbyggeri.

Mødet hævet kl. 16¹⁸.

48. møde.

Fredag den 17. marts kl. 13.

Formanden: I skrivelse af gårs dato meddeler udenrigsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning angående Danmarks ratifikation af overenskomsten af 14. december 1960 om Organisationen for økonomisk Samarbejde og Udvikling.

Udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om handel med foder- og gødningsstoffer samt grundforbedringsmidler har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

I skrivelse af 16. d. m. anmoder statsministeren om, at der må blive foretaget valg af 4 medlemmer af overfredningsnævnet for perioden fra 1. juli 1961 til 30. juni 1965.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Udenrigsministeren (J. O. Krag): Herved har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til folketingsbeslutning angående Danmarks ratifikation af overenskomsten af 14. december 1960 om Organisationen for økonomisk Samarbejde og Udvikling. Overenskomsten blev undertegnet i Paris af de 18 OEEC-lande samt USA og Canada. Idet jeg om baggrunden for overenskomsten og dennes indhold tillader mig at henviser til bemærkningerne til forslaget, vil jeg gerne i tilknytning dertil fremsætte følgende bemærkninger:

En af hovedhjørnestenene i vestligt internationalt samarbejde i tiden efter den anden verdenskrig har været Organisationen for europæisk økonomisk Samarbejde eller OEEC, som den kaldes i daglig tale. Det var inden for denne organisations rammer, det lykkedes at etablere et nært samarbejde mellem de vesteuropæiske lande om Europas økonomiske rejsning efter krigen. En af de væsentligste opgaver for OEEC i dennes første år var fordelingen af den amerikanske Marshallhjælp. Samarbejdet herom førtes